

Реферат на тему: "Ібсен Генрік"

Генрік Ібсен

Реферат на тему:

ГЕНРІК ІБСЕН (1828-1906)

Генрік Йоганн Ібсен народився 2 березня 1828 року у невеличкому торговельному містечку Шиєні, в родині, що належала до кола місцевої купецької аристократії. У 1836 році справи Кнута Ібсена, батька майбутнього письменника, зазнали ряд невдач, і йому довелося оголосити банкрутство. Шукаючи заробітку, молодий Генрік у 1843 році влаштувався аптекарським учнем у глухому містечку Грімстаді. І тут, і в рідному місті Ібсен був оточений буденністю міщанського існування і тим традиційним, патріархальним укладом побуту, який не міг не залишити своїх слідів у ранніх життєвих враженнях драматурга. Розмірене міщанське існування глухої норвезької провінції уже в ці роки дитинства, отрочтва і перших самотійних кроків у житті розгорнулося перед Ібсеном у контрастах забезпеченого родинного побуту і несподіваної бідності, мнимого благополуччя затишного міщанського середовища і підневільної роботи, що мало відповідала поетичним нахилам. Ібсен входить у коло місцевої запальної і сповненої поривань молоді, яка романтично мріяла про політичну перебудову країни, молоді, яка сміливо вільнодумствувала на страх грімстадському міщанству. Бурі 1848 року доходять і до далекого норвезького портового містечка. В усій країні вони з особливою силою пробуджують літературні національно-романтичні традиції, а в творчості письменника-початківця знаходять свої перші політичні відображення. Саме в цей час на зміну раннім лірико-сентиментальним віршам Ібсена з'являються схвильовані відгуки на угорську революцію, цикл сонетів, викликаних датсько-пруською війною, дошкульні епіграми, спрямовані проти місцевої громадської і бюрократичної верхівки. Шум цих же міжнародних бур змусив Ібсена вперше виступити і в ролі драматичного письменника. Із латинських класиків, яких він вивчав, Ібсен узяв сюжет своєї першої трагедії "Катіліна", надрукованої в 1850 році на власний страх і ризик таким же юним, як і сам автор, захопленим шанувальником його таланту. Трагедія пройшла непоміченою критиками і театрами. Більша частина тиражу її видання була продана якомусь крамареві на обгортковий папір.

Весною 1850 року Ібсен поїхав у столицю — в Хрістіанію (нині м. Осло), де, однак, йому не вдалося здійснити свого наміру — стати студентом медичного факультету. Відсутність потрібних коштів і невдача на екзаменах закрили перед ним дорогу в науку, але побічно сприяли тому, що Ібсен, залишившись у столиці і ведучи в ній життя вільного літератора, пройшов другу, після аптекарського учнівства, ступінь школи життя. Він діяльно співробітничав в періодичній пресі, бере участь в робітничому русі, який розвивається під керівництвом одного з ранніх норвезьких дрібнобуржуазних соціалістів, Маркуса Тране, бере участь у виданні сатиричного журналу "Андхрімнер". У столиці Ібсен віч-на-віч стикається з норвезькою "великою" політикою, що творилася

як у стінах парламенту, так і в різних політиканствующих гуртках. До цього часу слід віднести і його розчарування в цій "великій" політиці, яка в дійсності була політикою малих і здебільшого вузько-користолюбних ділових комбінацій.

У 1852 році, після відносного успіху одноактної поетичної драми "Богатирський курган", Ібсен одержав запрошення на посаду драматурга і ре-

жисера при міському театрі в Бергені. Тут він написав і поставив цілий цикл п'єс за мотивами національних переказів, саг та богатирських пісень.

У 1857 році Ібсен працює художнім керівником норвезького театру в Христіанії, де йому довелося витримати серйозну боротьбу за проникнення національної тематики на столичну сцену на противагу винятково датському впливові, який панував там, так й в усьому норвезькому культурному житті. Тут же настав і рішучий перелом у філософських та суспільних настроях письменника, який провів різку грань між собою і пануючими в соціально-політичному житті країни партіями відвертих реакціонерів і удаваних демократів ліберально-примиренського напрямку. Протести і нападки, мішенню яких стала його нова п'єса — "Комедія кохання", цькування, влаштоване проти письменника і реакціонерами і ліберальствующим міщанством, гірке розчарування і обурення, викликані в нього датсько-пруською війною, в якій Ібсен цілком справедливо побачив загрозу незалежності всього півострова, прискорили рішення письменника покинути батьківщину. У квітні 1864 року він виїхав за кордон, де й прожив — у Римі, Дрездені та Мюнхені — до 1891 року, лише двічі на короткий час відвідавши батьківщину.

Живучи за кордоном, Ібсен має можливість ближче і ширше познайомитися з світовим політичним життям, тим більше, що у 60-70-ті роки перед його очима розгорнулись події такого першорядного історичного значення як об'єднання Італії, франко-пруська війна, виникнення і загибель Паризької Комуні. В цей час він створив такі драми як "Пер Гюнт", "Бранд", "Кесар і Галілеянин", "Ляльковий дім", "Стовпи суспільства", "Привиди" тощо.

У 1891 році Ібсен повернувся на батьківщину. А у 1898 році Норвегія урочисто відсвяткувала сімдесятиліття великого письменника.

Помер Генрік Ібсен 1906 року після виснажливої хвороби.